

пази жаръ за другия день. Изгасне ли жаръта, индийцитѣ си добиватъ живъ огънь, като триятъ сухи дървета едно о друго, догдѣто се запалятъ. . .

Въ това врѣме изъ колибата излѣзе едно 13-годишно момче, на име *Заешка-Стжпка*. То разтриваше съ ржцѣ своитѣ още сънени очи.

— По-скоро иди, *Заешка-Стжпка*, въ гората. Донеси дърва, да подсилишъ огъня. Врѣме е да соготвимъ нѣщо. Баща ти скоро ще се върне гладенъ, — каза майката.

Башата, на име *Вор-Рапи*, още въ тъмни зори билъ излѣзълъ на ловъ.

Въ дома храната била на свършване. Имало само малко кукурузъ. Когато нѣмало ловъ, варѣли царевица. А родителитѣ запасвали върху стома-

ситѣ си широки кожени пояси, за да изтрайватъ на глада по-дълго врѣме.

Заешка-Стжпка събудилъ своето 8-годишно братче — *Летяща-Лисица*. Тѣ двамата скоро навлѣзли въ гората. Били гладни, затова, освѣнъ дърва, търсѣли ягоди, съ които лакомо закусили.

— Занеси у дома тѣзи сжчки, казалъ *Заешка-Стжпка* на братчето си. — Донеси ми *лжка и стрѣлата*. Може би, ще сполуча да убия поне нѣкой заекъ! . . .